

Arrest

nr. 204 107 van 22 mei 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 22 januari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 december 2017 tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15quater) .

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die loco advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 juni 2017 dient de verzoekende partij, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een toelating tot verblijf.

Op 12 december 2017, met kennisgeving op 21 december 2017, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag voor een toelating tot verblijf. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Met het oog op artikel 12bis, §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen1 is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 27.06.2017, 2 in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

Naam: K. (...) Voorna(a)m(en): O. (...)

Nationaliteit: Siërra Leone Geboortedatum: (...).1987

Geboorteplaats: Freetown Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende / verklaart te verblijven te: (...)

Om de volgende redenen onontvankelijk: Betrokkene toont niet aan zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die hem verhinderen tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om ginds een aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zoals wordt bepaald in artikel 12bis §1 tweede lid, 3° van de wet van 15.12.1980 (verder VW of Vreemdelingenwet).

Betrokkene haalt in zijn motivatiebrief de volgende buitengewone omstandigheden aan: "I am a political Asylum Seeker in Belgium. I have my wife here and she is pregnant at the moment. At the moment I cannot go to my country because I am still wanted by the Sierra Leonean Police and I don't want to leave my wife alone with pregnancy or with the baby to go and ask for a visa in another country."

In deze motivering schuilen er geen buitengewone omstandigheden die betrokkene verhinderen om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om een D- visum gezinshereniging aan te vragen .

In de eerste plaats beroept betrokkene zich op het feit dat hij in zijn land van herkomst door de Politie gezocht wordt. Dit element kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid die de aanvraag gezinshereniging vanuit België rechtvaardigt en waarom betrokkene niet tijdelijk zou kunnen terugkeren om een D-visum aan te vragen via de bevoegde Belgische diplomatieke post in zijn land van herkomst. Immers, nadat betrokkene op 16.08.2016 België binnenkwam, verklaarde hij zich op 09.09.2016 Vluchteling (bijlage 26). In zijn asielaanvraag wees betrokkene er reeds op vrees te hebben van de Politie in Siërra Leone en dit een terugkeer in de weg stond. Na uitvoering onderzoek door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) oordeelde deze instantie op 28.02.2016 dat betrokkene echter niet in aanmerking kwam voor enige bescherming in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève, op 15.03.2017 werd eveneens een bevel het grondgebied te verlaten afgeleverd. Op 13.09.2017 werd de negatieve beslissing inzake zijn asielprocedure bij g bij Arrest (nr. 191944) van de Raad voor Vreemdelingenbewinstingen (RvV) bevestigd. Thans worden geen nieuwe elementen aangehaald dan diegene die niet weerhouden werden door de bevoegde asielinstanties en die door deze asielinstanties ongeloofwaardig bevonden werden. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. In de 2de plaats beroept betrokkene zich op zijn gezinsleven. Het feit dat betrokkene een gezin vormt met zijn (zwangere?) echtgenote met verblijfsrecht wijst erop dat betrokkene daadwerkelijk een gezinsleven heeft en onderhoudt op het Belgisch grondgebied, wat hier in casu niet in vraag wordt getrokken.

Het feit dat hij zich hier heeft gevestigd, is een situatie die hij zelf heeft gecreëerd. Betrokkene heeft nagelaten op reguliere wijze een visumaanvraag in te dienen en is bijgevolg volledig verantwoordelijk voor de gevolgen van zijn keuze. Het feit dat betrokkene zonder de nodige binnenkomstdocumenten België binnenkwam, zijn asielprocedure negatief werd afgesloten, vormt alvast geenszins een buitengewone omstandigheid die heden de aanvraag vanuit België kan rechtvaardigen. Er wordt gevraagd dat hij via een reguliere weg de gezinshereniging aanvraagt, met name via een visum. Het feit dat zijn echtgenote zwanger zou zijn kan niet weerhouden als een buitengewone omstandigheid in de zin van art 12bis VW. Betrokkene staft deze bewering niet aan de hand van een medisch attest dat dit kan bevestigen en eventueel stelt in welke mate zijn voortdurende aanwezigheid in België noodzakelijk is. De algemene bewering dat zijn echtgenote hem nodig heeft wordt niet gestaafd aan de hand van enige bewijzen. Indien betrokkene de optie neemt alleen te reizen gaat de opgebouwde band met zijn echtgenote niet noodzakelijk verloren.

Een tijdelijke scheiding (desgevallend) betreft echter een proportionele maatregel die eveneens in lijn staat met de gangbare internationale mensenrechtenverdragen. Op basis van de bepalingen van art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) wordt gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten

aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)"Verder stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest met nummer 157 399 dd. 30.11.2015 het volgende: "De Raad dient op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende artikel 8 EVRM houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).(…) De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving dient nog te worden geduid dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse aangelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan zij geen onderdaan is binnen te komen of er te blijven. (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk §23 EHRM 26 maart 1992 Bloed/Frankrijk §74 EHRM 18 februari 1991 Moustaquim /België §43) Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo geïnterpreteerd worden dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door de vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland §39).

Er dient trouwens te worden opgemerkt dat betrokkene op geen enkel moment legaal verblijf heeft gehad in België, en gedurende deze periode een gezinsleven uitbouwde op basis waarvan hij zich heden beroept om verblijfsrecht te verkrijgen. Op basis van zijn administratief dossier bleek reeds dat hij op 16.08.2016 aankwam in het Rijk en hij zich op 09.09.2016 vluchteling (bijlage 26) verklaarde. Op 28.02.2017 werd deze aanvraag door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geweigerd met een bevel het grondgebied te verlaten (bijlage 13QQ /30dagen). Op 13.05.2017 trad betrokkene te Leuven in het huwelijk met een landgenote S.M. (...) (RR. (...)) Op 13.09.2017 bevestigde de RvV de negatieve beslissing inzake zijn Asielprocedure. Op basis van zijn verblijfshistoriek blijkt dat het gezinsleven werd gesticht tijdens illegaal verblijf, terwijl hij zich zoals eerder aangehaald uitgerekend hierop beroept - in combinatie met het gegeven dat zijn echtgenote zwanger zou zijn- om geen visum te moeten aanvragen in het land van herkomst. Betrokkene was zich bewust van zijn illegale precaire situatie tijdens het uitbouwen van zijn gezinsleven en legde zich niet neer bij de negatieve instructies van de DVZ. Deze redenering is de zaken op zijn kop zetten, uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden die de machtiging tot verblijf vanuit België zou moeten rechtvaardigen. Het feit dat betrokkene door de Politie gezocht wordt in zijn land van herkomst en de gezinssituatie vormen geenszins een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 12bis §1, tweede lid, 3° VW. Het feit dat betrokkene een gezinssituatie heeft, verhindert hem niet om tijdelijk terug te keren.

De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheden die aantonen waarom betrokkene de aanvraag vanuit illegaal verblijf kan indienen. Ook andere onderdanen van Sierra Leone worden met gelijkaardige omstandigheden geconfronteerd en slagen erin de geijkte procedure te volgen. Het CGVS oordeelde dat betrokkene geen ernstig gevaar loopt in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Aan betrokkene en zijn echtgenote de keuze of zij samen reizen. Er werden tenslotte geen medische elementen weerhouden die een tijdelijke terugkeer van betrokkene naar het land van herkomst belemmeren.

Niet alle voorwaarden werden nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden van art 10 VW na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de formele motiveringsplicht.

Het middel luidt als volgt:

“Het eerste middel wordt genomen uit de schending van het motiveringsbeginsel

Doordat de formele motiveringsplicht inhoudt dat de motivering van een beslissing juist moet zijn.

Terwijl, in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij illegaal in het land is en probleemloos een visum kan aanvragen bij de bevoegde diplomatieke instanties in zijn land van herkomst en de asielprocedure van verzoekende partij negatief werd afgesloten, hoewel op het moment van de aanvraag de asielprocedure van verzoekende partij hangende was en Uw Raad zich op dat moment nog niet had uitgesproken over het beroep van verzoekende partij tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming door het CGVS en een vrijwillige terugkeer naar het land van herkomst om er een visum aan te vragen een gebrek aan belang van verzoekende partij met zich mee zou brengen in de op dat moment hangende asielprocedure, tegen elke logica zou indruisen en voor verzoekende partij uiterst onredelijk is.

Zodat de bestreden beslissing de in het eerste middel aangehaalde bepalingen en algemene beginselen schendt.

Toelichting

De draagkrachtvereiste van de motiveringsplicht houdt in dat de opgegeven motivering in een beslissing juist moet zijn. (RvS 12 oktober 2007, nr. 175.719; Rvs 12 oktober 2007, 175.721, RvS 14 mei 2008, nr 182.911)

De Raad van State vereist overigens niet dat onomstotelijk vaststaat dat de motivering niet feitelijk correct is. Het volstaat dat er een ernstige reden is om te twifelen aan de feitelijke correctheid van de motivering of dat de verwerende partij niet heeft aangetoond dat het weigeringsmotief feitelijk onjuist is, terwijl uit de stukken van het dossier het tegendeel kan worden afgeleid (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME, Beginselen van behoorlijk bestuur, die Keure, Brugge, 153)

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekende partij de aanvraag in zijn land van herkomst had kunnen indienen aangezien de asielinstanties (zowel het CGVS als Uw Raad) een negatieve beslissing inzake de asielprocedure van verzoekende partij hebben genomen.

Echter, op het moment van het indienen van de aanvraag op 27.06.2017 was de asielprocedure van verzoekende partij nog hangende voor UW Raad. Uw Raad deed uitspraak bij arrest dd. 13.09.2017, met nummer 191944. Aangezien op het moment van het indienen van de aanvraag de asielprocedure van verzoekende partij nog niet volledig was afgewikkeld was het voor hem onmogelijk naar zijn land van herkomst terug te keren om er aldaar een aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke instanties. In zijn aanvraag zet verzoekende partij nochtans duidelijk uiteen dat hij asielzoeker is en zich dus duidelijk in een asielprocedure bevindt.

De bestreden beslissing gaat voorbij aan dit feit door te stellen dat de asielprocedure van verzoekende partij dus reeds was afgelopen en de aanvraag in zijn land van herkomst moeten indienen hoewel op het moment van de aanvraag de asielprocedure nog hangende was.

Overigens zou het niet alleen uitermate onredelijk zijn om hangende een asielprocedure terug te keren naar het land van herkomst om er een aanvraag in te dienen voor een visum voor gezinshereniging, het zou ook niet serieus zijn. Verzoekende partij zou in dat geval ni. ook zijn belang verloren zijn in de asielprocedure.

Dat in de bestreden beslissing aldus wordt gesteld dat de verzoekende partij 'zonder de nodige documenten België binnenkwam, zijn asielprocedure negatief werd afgesloten, vormt alvast geenszins een buitengewone omstandigheid die heden de aanvraag vanuit België kan rechtvaardigen' wordt een fout feitelijk gegeven waarop de motivering is gesteund. Op het moment van de aanvraag was de asielprocedure van verzoekende partij helemaal nog niet afgesloten, zoal hierboven reeds beschreven.”

3.1.2. De verwerende partij antwoordt op het eerste middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“Stelling verzoekende partij

Verzoekende geeft aan dat de formele motiveringsplicht geschonden wordt voor zover in de bestreden beslissing wordt gesteld dat zij de aanvraag in land van herkomst had kunnen indienen.

Daar op het moment van indienen van de aanvraag tot gezinshereniging de asielprocedure van verzoekende partij nog niet volledig was afgerond, meent verzoekende partij dat het voor hem onmogelijk was om terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgisch diplomatieke instanties.

De vermelding in de bestreden beslissing dat de asielprocedure negatief werd afgesloten vormt een foutief gegeven waarop de motivatie van de bestreden beslissing werd gesteund volgens verzoekende partij.

Weerlegging

1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.³ De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven.

2. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond."

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 10 en 12bis, §1 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

"Doordat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de aanvraag vanuit het land van herkomst diende te gebeuren aangezien verzoekende partij geen bijzondere omstandigheden zou aanhalen waaruit blijkt dat de aanvraag vanuit België dient te worden ingediend.

Terwijl verzoekende partij zich op het moment van de aanvraag nog in een asielprocedure bevindt en dus onmogelijk het land kan verlaten om in zijn land van herkomst een d-visum gezinshereniging aan te vragen bij de Belgische diplomatieke diensten en het belang van verzoekende partij bij de asielprocedure dus teniet zou gaan

Zodat de bestreden beslissing de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen schendt.

Toelichting

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624).

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 12bis, §1, 3° Vw.:

"§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem. 1997, nr.4, p.385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht dienen te

zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkene.

Verzoekende partij heeft in zijn aanvraag de bijzondere omstandigheden voldoende uiteengezet waarom hij de aanvraag niet vanuit zijn land van herkomst kon indienen.

Op het moment van het indienen van de aanvraag bevond verzoekende partij zich ni. in een asielpcedure. Het CGVS had weliswaar reeds een beslissing genomen betreffende de asielaanvraag van verzoekende partij, doch hij heeft tegen deze beslissing beroep ingediend bij Uw Raad. Op het moment van de aanvraag was de procédure voor Uw Raad nog hangende. Verzoekende partij kon dus helemaal niet terug naar zijn land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke instanties. Hij bevond zich in de absolute onmogelijkheid de aanvraag in te dienen in zijn land van herkomst.

Het feit dat verzoekende partij hangende een asielpcedure terug zou moeten keren naar zijn land van herkomst om er een aanvraag in te dienen voor een D-visum gezinshereniging is uiterst onredelijk en is strijdig met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Daarnaast beroept verzoekende partij zich in de aanvraag op het feit dat zijn echtgenote op het moment van de aanvraag hoogzwanger is. Intussen werd het kind van verzoekende partij en zijn echtgenote geboren op 23.07.2017. (Stuk 3) Het hoger belang van het kind van verzoekende partij en zijn echtgenote vereist dat hij niet wordt gescheiden van zowel zijn moeder als zijn vader. Het past dan ook de bestreden beslissing om die reden te schorsen, zodat het minderjarig kind van verzoekende partij niet zou worden gescheiden van zijn vader, zoals het hoger belang van het kind het vereist."

3.2.2. De verwerende partij antwoordt op het tweede middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"Stelling verzoekende partij

Daar verzoekende partij zich op het moment van indienen van de aanvraag tot gezinshereniging nog in een hangende asielpcedure bevond, meent hij dat het voor hem onmogelijk was om terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar een d-visum gezinshereniging aan te vragen bij de bevoegde Belgisch diplomatieke instanties omdat het belang van verzoekende partij in de asielpcedure teniet zou gaan.

Om deze reden schendt de bestreden beslissing volgens verzoekende partij de bepalingen en beginselen aangehaald in het middel.

Weerlegging

3. De in casu relevante bepalingen van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet luiden verder als volgt: "§ 1 De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats: 1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt; 2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt; 3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit; 4° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7°. [...] § 4 In de gevallen bedoeld in § 1, tweede lid, 3° en 4°, wanneer de vreemdeling bedoeld in § 1 zich aanbiedt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats en verklaart dat hij zich bevindt in één van de in artikel 10 bedoelde gevallen, moet het gemeentebestuur zich onverwijld vergewissen van de ontvankelijkheid van de aanvraag bij de minister of zijn gemachtigde. Wanneer deze van oordeel is dat de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van § 1, tweede lid, 3° en 4°, wordt dit medegedeeld aan het gemeentebestuur, dat de vreemdeling inschrijft in het vreemdelingenregister en hem in het bezit stelt van een document waaruit blijkt dat de aanvraag werd ingediend en van een document waaruit blijkt dat hij in het vreemdelingenregister werd ingeschreven. [...] § 7 In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind."

Op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet is de partner van een derdelander met een onbeperkt verblijfsrecht van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, mits hij

evenwel voldoet aan bepaalde voorwaarden. Artikel 12bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziet verder dat de vreemdeling die zich in één van de in artikel 10 van de Vreemdelingenwet voorziene gevallen bevindt, in beginsel zijn aanvraag moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfsplaats in het buitenland. Hierop zijn enkele uitzonderingen voorzien, waaronder de situatie waarin de aanvrager zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar het vereiste visum te vragen en hij alle vereiste bewijzen overmaakt, zoals wordt gesteld in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet. In casu beriep verzoeker zich in zijn aanvraag op deze laatste bepaling om de aanvraag in België te kunnen indienen.

4. Verzoekende partij geeft twee bijzondere omstandigheden aan: - Mijn echtgenote is zwanger en wens haar niet alleen te laten; - Ik zoek politiek asiel, in Sierra Leone word ik gezocht door de politie. Deze omstandigheden werden in de bestreden beslissing uitgebreid onderzocht en gemotiveerd waarom deze elementen geenszins buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 10 en artikel 12 bis Vreemdelingenwet.

Een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar de verblijfstoelating te vragen is niet disproportioneel ten aanzien van het belang van het kind, nu deze geen breuk betekent van de gezinsrelatie, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Er wordt gewezen op rechtspraak van de Raad van State dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. Eveneens wordt er op gewezen dat het EHRM zich streng toont ten aanzien van vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie zijn aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd, nu de betrokken personen in deze situatie zich er van bewust dienden te zijn dat de verblijfssituatie van één van hen van die aard was dat de volharding van het gezinsleven op het grondgebied van de lidstaat van bij het begin precair was en aldus geen aanleiding kan geven tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming onder artikel 8 van het EVRM. Verweerder merkt op dat er geen aanwijzingen zijn dat het kind, bij uitbreiding het gezinsleven, specifieke problemen kent, anders dan in een doorsnee gezinsleven, die als buitengewoon kunnen worden beschouwd.

Wat betreft de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar een verblijfsaanvraag in te dienen, stelt het EHRM dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, hebben Staten geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten.

Wat de tijdelijkheid van de verwijdering betreft, moet worden opgemerkt dat uit artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet tevens volgt dat wanneer verzoeker zijn aanvraag om toelating tot verblijf indient in het buitenland, de beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf, zo snel mogelijk en ten laatste negen maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag wordt getroffen én betekend. Enkel in complexe gevallen is een verlenging van de behandelingstermijn mogelijk, met tweemaal drie maanden.⁶ Van een duurzame scheiding van onbepaalde tijd kan dan ook bezwaarlijk gewag worden gemaakt. Verwerende wijst er in dit verband ook nog op dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de partner, die dezelfde nationaliteit heeft als verzoeker, hem niet gedurende een bepaalde tijd zou kunnen vergezellen met het gemeenschappelijk kind jonger dan 1 jaar.

Tenslotte wordt nog verwezen naar de verblijfshistoriek. Verzoekende partij heeft op onrechtmatige wijze het Rijk betreden, zijn asielaanvraag werd op 28.02.2017 geweigerd door het CGVS en werd hem een bevel het grondgebied te verlaten afgeleverd. Dit weerhiel verzoeker er niet van op 13.05.2017 te huwen en het gezin onmiddellijk uit te breiden. Verzoekende partij was zich zeer bewust van de precaire situatie waarin hij het gezinsleven in België uitbouwde.

5. Inzake de tweede buitengewone omstandigheid opgeworpen door verzoekende partij verwijst de bestreden beslissing naar het onderzoek hierin gevoerd door de asielinstanties in het kader van de asielaanvraag waarin verzoeker reeds zijn vrees voor de politie in Sierra Leone uitte. De asielinstanties, bevestigd door Uw Raad (arrest nr. 191.944) besloten immers tot een manifeste ongeloofwaardigheid van verzoeker zijn relaas wat betreft zijn redenen tot politiek asiel. Thans werden geen nieuwe elementen aangehaald dan diegenen die niet weerhouden werden.

Bij woorde van het verzoekschrift geeft verzoekende partij aan dat hij niet kon terugkeren wegens de hangende beroepsprocedure voor Uw Raad in het kader van zijn asielaanvraag. Nergens in de aanvraag conform artikel 10 Vreemdelingenwet van 27.06.2017 wordt gewag gemaakt van vermelde procedure als buitengewone omstandigheid. Verzoekende partij baseert de schending van de ingeroepen middelen dan ook tevergeefs op een omstandigheid die ze niet heeft ingeroepen bij haar aanvraag.

Het komt echter aan verzoekende partij toe ter ondersteuning van haar verblijfsaanvraag alle elementen in te roepen die zij meent bijzondere omstandigheden te vormen. Het is inderdaad aan de vreemdeling die meent aanspraak te kunnen maken op bijzondere omstandigheden om er het bewijs van aan te leveren gezien hij een afwijking verzoekt, welk veronderstelt dat de verblijfsaanvraag voldoende nauwkeurig en omstandig dient te zijn⁷, desgevallend geactualiseerd.

Elementen die niet werden ingeroepen ter ondersteuning van het verzoek en dus voor het eerst worden opgeworpen in het kader van beroep kunnen niet in overweging worden genomen bij de wettigheidscontrole.

Op dezelfde wijze kan verwerende partij niet verweten worden geen rekening te hebben gehouden met een element dat niet werd opgeworpen ter ondersteuning van de verblijfsaanvraag.

Ten overvloede, wijst verwerende partij erop dat de procedure waarnaar verwezen wordt momenteel niet langer hangende is, zelfs niet op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. In elk geval is het bestaan van buitengewone omstandigheden een ontvankelijkheidsvoorwaarde die wordt beoordeeld op de dag dat de bevoegde overheid uitspraak doet over de aanvraag.

6. Wat betreft de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, dit beginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.S. 2 februari 2007, nr. 167.411; R.v.S. 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In deze omstandigheden en gelet op de inhoud van de bestreden beslissing gebaseerd op een omstandig onderzoek naar de concrete situatie van verzoeker blijkt in casu afdoend dat verweerder als zorgvuldige overheid heeft gehandeld.

7. Verder meent verzoeker dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden indien hij tijdens een hangende asielprocedure terug naar zijn land van herkomst had moeten keren om de aanvraag in te dienen.

Welnu, de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is.

De aangevoerde schendingen onder huidig middel kan bezwaarlijk weerhouden.

Verwerende partij heeft immers reeds verwezen naar de gevestigde rechtspraak die besluit dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar de verblijfstoelating te vragen niet disproportioneel is ten aanzien van het belang van het kind, nu deze geen breuk betekent van de gezinsrelatie, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Daarnaast wordt opnieuw herinnerd aan het gegeven dat de hangende asielprocedure voor Uw Raad nergens werd vermeld in de aanvraag conform artikel 10 Vreemdelingenwet zodat verwerende partij geenszins gehouden was om hiermede rekening te houden.

Het tweede middel faalt in rechte."

3.3. Gelet op de onderlinge samenhang tussen de beide middelen zal de Raad deze samen bespreken.

Artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) voorzien in een uitdrukkelijke motiveringsplicht. Het doel is de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de beslissing werd genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding is de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die de grondslag zijn van de beslissing. De motivering moet "afdoende" zijn. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 12bis, §1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard in toepassing van deze bepaling nu de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden aantoont die haar verhinderen tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst om

daar een aanvraag in te dienen. De verwerende partij gaat in op elk van de aangevoerde "buitengewone omstandigheden".

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat de middelen vanuit dat oogpunt worden onderzocht. Nazicht van de materiële motivering vergt in casu een onderzoek van de aangevoerde schending van de artikelen 10 en 12bis, §1 van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624.).

Artikel 12bis van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

"§ 1

De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats:

(...)

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

(...)"

De verzoekende partij dient op 27 juni 2017 op grond van de artikelen 10 en "12bis, 1, 3°" van de vreemdelingenwet een aanvraag in voor een toelating tot verblijf bij de burgemeester van de stad Leuven. Op het formulier vult zij in doorlopende tekst op de vragen naar haar motivatie en de buitengewone omstandigheden het volgende in:

"I am a political Asylum Seeker in Belgium. I have my wife here and she is pregnant at the moment. At the moment I cannot go to my country because I am still wanted by the Sierra Leonean Police and I don't want to leave my wife alone with pregnancy or with the baby to go and ask for a visa in another country."

De verzoekende partij voert aan dat wanneer zij haar aanvraag indiende, haar asielpprocedure nog niet volledig was afgewikkeld gelet op het beroep bij de Raad tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zij stelt dat de verwerende partij volledig voorbij gaat aan het gegeven dat zij zich op het ogenblik van de aanvraag voor een toelating tot verblijf

in de onmogelijkheid bevindt om België te verlaten om in Sierra Leone een visum type D gezinshereniging aan te vragen.

Uit het administratief dossier en de gegevens waarover de Raad beschikt blijkt dat de verzoekende partij op 9 september 2016 een asielaanvraag indiende. Op 28 februari 2017 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Op 28 maart 2017 dient de verzoekende partij beroep in tegen deze beslissing.

Op 27 juni 2017 dient de verzoekende partij de aanvraag voor een toelating tot verblijf in die heeft geleid tot de in casu bestreden beslissing.

Op 13 september 2017 bij arrest nr. 191 944 weigert de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Deze uitspraak werd aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 15 september 2017. Pas op 12 december 2017 neemt de verwerende partij vervolgens de bestreden beslissing.

De Raad merkt op dat de buitengewone omstandigheden worden beoordeeld op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en niet op het ogenblik van het indienen van de aanvraag voor een toelating tot verblijf, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij aanneemt. De Raad kan slechts vaststellen dat op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, namelijk op 12 december 2017, de Raad naar aanleiding van het beroep tegen de negatieve beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2017 reeds uitspraak had gedaan en eveneens weigerde de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Tegen deze uitspraak werd geen cassatieberoep ingediend. De onderdelen van het betoog waarin de verzoekende partij zich baseert op de stelling dat haar asielprocedure nog hangende was, zijn bijgevolg niet dienstig. Het is niet relevant dat de aanvraag die tot de bestreden beslissing heeft geleid werd ingediend voor het beëindigen van de asielprocedure, nu het moment van het nemen van de beslissing bepalend is bij het onderzoek naar het bestaan van buitengewone omstandigheden. De verwerende partij heeft blijkens de chronologie van de feiten de uitspraak van de Raad inzake het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en het verstrijken van de beroepstermijn tegen dit arrest afgewacht alvorens de toelating tot verblijf te weigeren. De verzoekende partij kan verder niet worden gevolgd waar zij stelt dat haar belang wordt ontnomen bij haar asielprocedure, nu de bestreden beslissing niet werd genomen hangende de asielprocedure.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat niet blijkt dat de verzoekende partij de hangende asielprocedure als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 12bis van de vreemdelingenwet heeft aangehaald in haar aanvraag van 27 juni 2017. Nochtans komt het zoals de verwerende partij terecht opmerkt de aanvrager toe alle elementen aan te halen die zij nuttig acht ter ondersteuning van haar aanvraag. Zij kan dan ook niet van de verwerende partij verwachten dat zij een onderzoek voert naar de hangende asielprocedure als buitengewone omstandigheid. Bovendien blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij wel degelijk rekening hield met de asielprocedure, nu erin wordt verwezen naar het arrest van de Raad waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. De verwerende partij stelde het volgende:

“In deze motivering schuilen er geen buitengewone omstandigheden die betrokkene verhinderen om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om een D- visum gezinshereniging aan te vragen . In de eerste plaats beroept betrokkene zich op het feit dat hij in zijn land van herkomst door de Politie gezocht wordt. Dit element kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid die de aanvraag gezinshereniging vanuit België rechtvaardigt en waarom betrokkene niet tijdelijk zou kunnen terugkeren om een D-visum aan te vragen via de bevoegde Belgische diplomatieke post in zijn land van herkomst. Immers, nadat betrokkene op 16.08.2016 België binnenkwam, verklaarde hij zich op 09.09.2016 Vluchteling (bijlage 26). In zijn asielaanvraag wees betrokkene er reeds op vrees te hebben van de Politie in Siërra Leone en dit een terugkeer in de weg stond. Na uitvoering onderzoek door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) oordeelde deze instantie op 28.02.2016 dat betrokkene echter niet in aanmerking kwam voor enige bescherming in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève, op 15.03.2017 werd eveneens een bevel het grondgebied te verlaten afgeleverd. Op 13.09.2017 werd de negatieve beslissing inzake zijn asielprocedure bij g bij Arrest (nr. 191944) van de Raad voor Vreemdelingenbewtistingen (RvV) bevestigd. Thans worden geen nieuwe elementen aangehaald dan diegene die niet weerhouden werden door de bevoegde asielinstanties en die door deze asielinstanties ongeloofwaardig bevonden werden. De elementen ter

ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties."

en:

"Het feit dat betrokkene zonder de nodige binnenkomstdocumenten België binnenkwam, zijn asielprocedure negatief werd afgesloten, vormt alvast geenszins een buitengewone omstandigheid die heden de aanvraag vanuit België kan rechtvaardigen."

Deze motivering wordt door de verzoekende partij niet ontkend en evenmin weerlegd. Zij toont niet aan dat zij onmogelijk het land kan verlaten om in het land van herkomst een visum gezinshereniging in te dienen. Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij stelt dat de bestreden beslissing is gebaseerd op een "fout feitelijk gegeven", nu de asielprocedure wel degelijk werd afgesloten alvorens de bestreden beslissing werd genomen. De verwerende partij hield hier overigens rekening mee, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij toont voorts niet aan dat de door haar ingeroepen buitengewone omstandigheden niet afdoende werden onderzocht.

Waar zij opmerkt dat zij op 23 juli 2017 vader zou zijn geworden van het gemeenschappelijk kind met haar in België verblijvende echtgenote, wijst de Raad erop dat de verwerende partij in de bestreden beslissing ingaat op het element van de zwangerschap dat de verzoekende partij in haar aanvraag aanhaalde. De verwerende partij motiveert:

"In de 2de plaats beroept betrokkene zich op zijn gezinsleven. Het feit dat betrokkene een gezin vormt met zijn (zwangere?) echtgenote met verblijfsrecht wijst erop dat betrokkene daadwerkelijk een gezinsleven heeft en onderhoudt op het Belgisch grondgebied, wat hier in casu niet in vraag wordt getrokken.

Het feit dat hij zich hier heeft gevestigd, is een situatie die hij zelf heeft gecreëerd. Betrokkene heeft nagelaten op reguliere wijze een visumaanvraag in te dienen en is bijgevolg volledig verantwoordelijk voor de gevolgen van zijn keuze. Het feit dat betrokkene zonder de nodige binnenkomstdocumenten België binnenkwam, zijn asielprocedure negatief werd afgesloten, vormt alvast geenszins een buitengewone omstandigheid die heden de aanvraag vanuit België kan rechtvaardigen. Er wordt gevraagd dat hij via een reguliere weg de gezinshereniging aanvraagt, met name via een visum. Het feit dat zijn echtgenote zwanger zou zijn kan niet weerhouden als een buitengewone omstandigheid in de zin van art 12bis VW. Betrokkene staft deze bewering niet aan de hand van een medisch attest dat dit kan bevestigen en eventueel stelt in welke mate zijn voortdurende aanwezigheid in België noodzakelijk is. De algemene bewering dat zijn echtgenote hem nodig heeft wordt niet gestaafd aan de hand van enige bewijzen. Indien betrokkene de optie neemt alleen te reizen gaat de opgebouwde band met zijn echtgenote niet noodzakelijk verloren.

Een tijdelijke scheiding (desgevallend) betreft echter een proportionele maatregel die eveneens in lijn staat met de gangbare internationale mensenrechtenverdragen. Op basis van de bepalingen van art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) wordt gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)"Verder stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen in zijn arrest met nummer 157 399 dd. 30.11.2015 het volgende: "De Raad dient op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende artikel 8 EVRM houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).(…) De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving dient nog te worden geduid dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de

toegang tot het grondgebied et controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse aangelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan zij geen onderdaan is binnen te komen of er te blijven. (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk §23 EHRM 26 maart 1992 Bloed/Franrijk §74 EHRM 18 februari 1991 Moustaquim /België§43) Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo geïnterpreteerd worden dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door de vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland §39).

Er dient trouwens te worden opgemerkt dat betrokkene op geen enkel moment legaal verblijf heeft gehad in België, en gedurende deze periode een gezinsleven uitbouwde op basis waarvan hij zich heden beroept om verblijfsrecht te verkrijgen. Op basis van zijn administratief dossier bleek reeds dat hij op 16.08.2016 aankwam in het Rijk en hij zich op 09.09.2016 vluchteling (bijlage 26) verklaarde. Op 28.02.2017 werd deze aanvraag door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geweigerd met een bevel het grondgebied te verlaten (bijlage 13QQ /30dagen). Op 13.05.2017 trad betrokkene te Leuven in het huwelijk met een landgenote S.M. (...) (RR. (...)) Op 13.09.2017 bevestigde de RvV de negatieve beslissing inzake zijn Asielprocedure. Op basis van zijn verblijfshistoriek blijkt dat het gezinsleven werd gesticht tijdens illegaal verblijf, terwijl hij zich zoals eerder aangehaald uitgerekend hierop beroept - in combinatie met het gegeven dat zijn echtgenote zwanger zou zijn- om geen visum te moeten aanvragen in het land van herkomst. Betrokkene was zich bewust van zijn illegale precaire situatie tijdens het uitbouwen van zijn gezinsleven en legde zich niet neer bij de negatieve instructies van de DVZ. Deze redenering is de zaken op zijn kop zetten, uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden die de machtiging tot verblijf vanuit België zou moeten rechtvaardigen. Het feit dat betrokkene door de Politie gezocht wordt in zijn land van herkomst en de gezinssituatie vormen geenszins een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 12bis §1, tweede lid, 3° VW. Het feit dat betrokkene een gezinssituatie heeft, verhindert hem niet om tijdelijk terug te keren.

De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheden die aantonen waarom betrokkene de aanvraag vanuit illegaal verblijf kan indienen. Ook andere onderdanen van Siërra Leone worden met gelijkaardige omstandigheden geconfronteerd en slagen erin de geijkte procedure te volgen. Het CGVS oordeelde dat betrokkene geen ernstig gevaar loopt in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Aan betrokkene en zijn echtgenote de keuze of zij samen reizen. Er werden tenslotte geen medische elementen weerhouden die een tijdelijke terugkeer van betrokkene naar het land van herkomst belemmeren.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het bestaan van een gezinsleven niet betwist tussen de verzoekende partij en haar echtgenote, waarvan wordt beweerd dat ze zwanger is. De verzoekende partij weerlegt echter geenszins de motivering waarom de zwangerschap van de echtgenote van de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 12bis van de vreemdelingenwet, namelijk: "Het feit dat zijn echtgenote zwanger zou zijn kan niet weerhouden als een buitengewone omstandigheid in de zin van art 12bis VW. Betrokkene staft deze bewering niet aan de hand van een medisch attest dat dit kan bevestigen en eventueel stelt in welke mate zijn voortdurende aanwezigheid in België noodzakelijk is. De algemene bewering dat zijn echtgenote hem nodig heeft wordt niet gestaafd aan de hand van enige bewijzen. Indien betrokkene de optie neemt alleen te reizen gaat de opgebouwde band met zijn echtgenote niet noodzakelijk verloren." Evenmin toont de verzoekende partij aan waarom een tijdelijke scheiding, met het oog op het indienen van visumaanvraag gezinshereniging in het land van herkomst in strijd zou zijn met het belang van haar kind, waarvan een geboortebewijs van 27 juli 2017 wordt toegevoegd aan het verzoekschrift. De verzoekende partij toont niet aan dat een tijdelijke scheiding van haar kind een breuk in hun band zou betekenen. De Raad kan nog opmerken dat de bestreden beslissing geenszins een verbod inhoudt voor de verzoekende partij om België te betreden. Daarnaast belet niets de echtgenote van de verzoekende partij om de verzoekende partij te vergezellen samen met hun kind naar het land van herkomst.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 10 en 12bis, §1 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een

correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Dit is niet het geval.

De middelen zijn ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot schorsing en tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU